

De lijdende dienaar van de HEER - verlaten

Bijbellezingen: Jesaja 53:6-9 en Matteüs 27:57-61

'Hij kreeg een graf bij misdadigers, zijn laatste rustplaats was bij de rijken.'

Het einde van de lijdende dienaar van de HEER is een graf bij misdadigers. Ook aan zijn graf is zichtbaar dat de dienaar van de HEER als een schuldige werd behandeld. Het is alsof zelfs de herinnering aan zijn naam moet worden uitgewist. Het lijkt wat tegenstrijdig: een graf bij de misdadigers, een laatste rustplaats bij de rijken.

Maar nooit heeft de dienaar van de HEER enig onrecht gedaan. Op valse gronden hebben ze hem laten veroordelen. Zwijgend heeft hij voor zijn rechters gestaan. Zo ging hij zijn lijdensweg, zijn Via Dolorosa. Tot in de dood.

Zo vervulde de lijdende dienaar van de HEER zijn roeping. God wilde hem breken. God maakte hem ziek. 'Hij offerde zijn leven.' Als compensatie voor de schuld van velen: zijn nageslacht. Zij die in hem geloven en oog hebben voor het bijzondere reddingsplan van God.

*

Jezus uit Nazaret. Gekruisigd en gestorven als een misdadiger aan het kruis. Ze dachten dat dit zijn einde was. Een afscheid ... voorgoed. Ze hebben er alles aan gedaan om Hem – op tijd, voor het vallen van de avond – te kunnen begraven.

Josef van Arimatea – bijvoorbeeld - was naar Pilatus gehold. Hij was een lid van de Joodse Raad. Gezien en geacht. Een goed en een wetsgetrouw mens. Een rechtvaardige – iemand die vol verwachting uitkeek naar de komst van Gods Koninkrijk op aarde. Nee, Josef uit Arimatea, had niet ingestemd met de beslissing om Jezus te veroordelen.

Mattheüs vertelt ons hoe hij naar Pilatus gaat om hem te vragen naar het lichaam van Jezus. Een daad van moed en durf. Een uiting van zijn geloof. De Romeinen waren namelijk gewoon om de lichamen van gekruisigden lange tijd te laten hangen. Als een afschrikwekkend middel voor het gewone volk.

Pilatus vindt het allang goed. Hij geeft het lichaam van Jezus vrij voor een begrafenis. 'Josef nam het lichaam mee, wikkelde het in zuiver linnen en legde het in het nieuwe rotsgraf dat hij voor zichzelf had laten uithouwen. Toen rolde hij een grote steen voor de ingang van het graf en vertrok.'

Zo wordt ook deze profetie van Jesaja vervuld: 'Zijn laatste rustplaats was bij de rijken.' De lijdende dienaar van de HEER krijgt uiteindelijk een eervolle begrafenis.

Het is het begin van Zijn verhoging. Hij had immers nooit enig onrecht gepleegd. Hij had nooit bedrieglijke taal gesproken. Maar het was de weg van de HEER die de dienaar moest gaan. De weg van het plaatsvervangend lijden en sterven ... voor ons! Zijn dood was dan ook geen straf op de door Hém begane zonden. De HEER wilde Hem breken om óns te kunnen verlossen. 'God heeft Hem die de zonde niet kende voor ons één gemaakt met de zonde, zodat wij door Hem rechtvaardig voor God zouden worden' zal later Paulus schrijven aan de gelovigen in Korinthe (2 Korintiërs 5:21).

Hij – de lijdende dienaar van de HEER – aan het kruis en in het graf door God verlaten ... opdat wij – zondaars - nooit en te nimmer meer door God verlaten zouden worden.

Maar is het nu afgelopen met Jezus, die rabbi uit Nazaret uit Galilea? Veroordeeld, gekruisigd en begraven. De geestelijke leiders van het Joodse volk zijn er blijkbaar niet gerust op. Ze hebben het graf van Jezus hermetisch laten afsluiten. Verzegeld met het zegel van de Romeinse overheid. Bovendien staan er ook nog soldaten voor het graf. Zij zullen een grafschennis of een mogelijke opstanding van de koning van de Joden moeten verhinderen.

Waar zijn eigenlijk Jezus' beste vrienden: zijn leerlingen. En de vrouwen die Hem dienden?

Stille zaterdag ... de lijdende dienaar van de HEER ... van God en mensen verlaten. In de graftuin van Josef van Arimatea wordt het stil. De lijdende dienaar van de HEER rust in zijn graf. Hij heeft zijn werk - voor ons - volbracht!